నేనున్నాను

మోహనుమంతరావు

డియర్ రాజా,

నువ్వీ జిల్లాకు పెద్దఆఫీసర్‌గా వస్తున్నావని తెలిసింది. నిన్ను చూడాలని వుంది. నువ్వెంత నాకు దూరమైనా నీకు దగ్గరగా రావాలనీ, నీ భుజాలపై చేతులేసి నీ కళ్లల్లోకి చూస్తూ మాట్లాడాలనీ, నా మనసులోని బాధను నీ ముందు ఉంచాలని వుంది. మళ్ళేదో నాదగ్గర దాస్తున్నావు. నా ఉత్తరాలకి జవాబు లివ్వడంలేదు. శ్యామల నన్ను విడిచి పెట్టిందా అని బాధ పడుతున్నావా? వొద్దు నేస్తం వొద్దు. నీకేమైనా బాధ కలిగితే నేను చూడలేను. నిన్ను చూడాలనివుంది. ఒకసారి నాదగ్గరకు వచ్చి "శ్యామల, నేనున్నాను. నీకోసం"—

రాజా ఉత్తరం చదవడం ఆపేసి దాన్ని నలిపి కాళ్ళ దగ్గరున్న చెత్తబుట్టలో పడేశాడు. అసలా ఉత్తరాన్ని చదవకూడదనుకున్నాడు. కాని అనాలోచితంగా చదివాడు. ఉదాసీనంగా బలంగా కణతలు రుద్దుకున్నాడు. కాని అతనికి శిరోవేదన తగ్గలేదు. శ్యామల రాసిన ఉత్తరాన్ని దూరం చేసుకున్నాడుగానీ ఆమె తాలుకు స్నేహస్మృతులకు దూరం కాలేక పోయాడు. గాఢంగానిట్టూర్చాడు. 'శ్యామల, శ్యామల.,. పరమ కిరాతకురాలు. మంచి మనసుగల మధుమూర్తి ఆత్మహత్యకి కారణమైన ఆ పాతకిని నేనెలా చూడగలను.. నేనున్నాను శ్యామలా..నీ బాధల్ని, కష్టాల్ని పంచుకోడానికి నేనున్నాను శ్యామలా..అంటూ దగ్గిరకు ఎలా తీసుకోగలను—అంటూ పరిపరి విధాల ఆలోచించాడు రాజా. అతని ఆలోచనలు భంగం చేస్తూ ఫోన్ మ్రోగింది. రసీవర్ అందుకున్నాడు.

"......"

"ఎవరూ.. నళినీదేవిగారా.. ఏమిటి విశేషాలు.."

"నిన్న అమలాపురం వెళ్ళాను. శ్యామల పరిస్థితి విషమించింది" మౌనంగా వింటున్నాడు రాజా.

"సదా మిమ్మల్నే కలవరిస్తున్నది. మీరొకసారి వెళ్ళిరండి."

"సారీ ప్లీజ్.. ఆమె ఎటువంటిపరిస్థితిలో వున్నా నేను చూడదలచుకోలేదు" అన్నాడు స్థిరస్వరంతో రాజా.

"ఆమె ఆఖరి క్షణాలలో వుంది. మిమ్మల్ని చూడాలనీ వేయి కళ్ళతో ఎదురు చూస్తుంది" ఆమె ఆర్ద్ర పూరిత స్వరంలోని ఆవేదన అతనిలో ఆలోచనలు లేపింది. అతనిమొహంపై రంగులు మారాయి. కాని నిరుత్తరుడిలా వుండిపోయాడు. అప్రయత్నంగా అతని నయనాలు సజలాలయినాయి. నళినీదేవి కంఠంలోని విషాదపు జీర అతని చెవులలో మారు మ్రోగుతోంది.

"వెళ్తాను. ఒకసారి చూసి వస్తాను అంతే" అంటూ రిసీవర్ హుక్‌కి తగిలించి గాఢంగానిట్టూర్చి, జేబురుమాలుతో మొహం తుడుచుకున్నాడు.

* * *

రైలు గమ్యం కోసం పరుగులు తీస్తున్నది. రాజా మస్తిష్కంలో చిన్ననాటి శ్యామల మెదిలింది. రాజుకి శ్యామలతో పరిచయం ఎలిమెంటరీ స్కూల్‌లో జరిగింది. ఆరోజు పంతులమ్మ ఆరోఎక్కం వేయమంది. దగ్గిర బలపం లేక ఏం చేయాలో పాలుపోక మిగతా పిల్లల వంక చూస్తూ కూర్చున్నాడు రాజా.

"ఒరేయ్ రాజా.. నీకు ఆరో ఎక్కం వచ్చునా?" తనని పిలిచింది ఎవరా అని వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. గది గుమ్మం దగ్గర కూర్చున్న శ్యామల తన ప్రశ్నని తిరిగి రెట్టించింది,

"వచ్చు..కాని బలపంలేదు.. దారిలో పారేసుకున్నాను."

"వూ!" అంటూ తలపంకించి తనపక్కనే కూచున్న మధు బలపం బలవంతంగా తీసుకొని మూడు ముక్కలు చేసి రాజుకో ముక్క యిచ్చింది. "మధు పంతులమ్మగారికి చెబుతాడేమో" అన్నాడు రాజా భయంగా.

"చెప్పలేడు" అంది తన పెద్ద పెద్ద కళ్ళను విచిత్రంగా త్రిప్పుతూ. రాజా ఎక్కం వేశాడు. కానీ కొట్టింది శ్యామల. అంతలో మధు "పంతులమ్మ గారు" అంటూ లేవబోయాడు. మధు చొక్కా పట్టుకొని లాగుతూ—"రేపు నీకు జీడీలు తేవద్దూ" అంది శ్యామల. అది అభ్యర్థనో లేక బెదిరింపో పాలుపోలేదు రాజుకి.

ఆ మొదటి పరిచయంలోనే యిద్దరు దగ్గరైనారు. శ్యామల రోజూ, రాజుని పిలుచుకొని పాఠశాలకి వెళ్లేది. ఇద్దరు కలిసి చదివేవారు. ఆటలాడేవారు. ఇద్దరూ మధ్యతరకం కుటుంబానికి చెందినవాళ్ళు కావడంవల్ల వాళ్ళ స్నేహం మరెంత పటిష్ఠమయింది. శ్యామల పరికిణీలు వేసుకుంటున్నది. రాజా పొడుగు

నేనున్నాను

సిగులకి అలవాటు పడ్డాడు. యిద్దరూ దగ్గరున్న ఎస్టేలోని హైస్కూల్‌లో చదివేవారు. రాజుకన్నా వయసులో ఒక సంవత్సరం చిన్నదైనా చదువులో సమానమే శ్యామల. చిలిపిగా నవ్వుతూ, నవ్విస్తూ స్మితనయనాలతో చందనపు బొమ్మలా వుంటుంది. ఎత్తైన కొండల నుంచి మిక్కిలి వేగంతో ప్రవహించే సెలయేరులాంటిది శ్యామల. ఎక్కువ మాట్లాడకుండా సదా ఆలోచిస్తూ నిర్మల తటాకంలా వుండేవాడు రాజు. కాని వారిద్దరికి పొత్తు కలిసింది. పెద్దలు ముక్కున వేలేసుకున్నారు. విరుద్ధ భావాలు గల మనసులు కలవడం విచిత్రం కదా! కాని అప్పటికి వారిద్దరు పసివారు! బాలలు!

* * *

వూరి చివర యిసక తిన్నెలపై ఆసీనులైన ఆ యిద్దరి మనసులలోను ఏవేవో వూహలు చెలరేగుతున్నాయి. శ్యామలిప్పుడు బాలకాదు తరుణి. ఆమె మనసులోని వూహల్ని చెంపలలోని కెంపులు, శరీరపు వంపుల్ని పరికిణీ, ఓణి దాచలేక విఫలమవుతున్నాయి. తన విశాలమైన నుదుటిపై విచిత్రంగా లాస్యం చేస్తున్న వంకిల జుత్తులోని భావాల్ని వ్యక్తం చేయలేక విశాల నయనాలతో చూస్తున్నాడు రాజు. ఆ సోగకళ్ళల్లోని భావాలు, ఆ విస్ఫారితనేత్రాలలోని ఆలోచనలు లిప్తమాత్ర కాలం కలుసుకున్నాయి. నిరంకుశంగా రాజ్యమేలుతున్న నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదించి అంది శ్యామల:

“ఏమిటి రాజూ.. అలా చూస్తావ్. నేనేం కొత్తదాన్నికాదు” యిసకలో పిచ్చిగీతలు గీస్తున్నది.

“ఏమో నా కళ్ళకు కొత్తదానివిగా కనబడుతున్నావ్” అతని మాటలు తడబడినాయి. ఆమె చెంపల్లో గులాబీలు విచ్చుకున్నాయి. ఆ అరుణిమ కళ్ళకెగబ్రాకింది.

“అది సరేగానీ యిప్పుడేం చేస్తావ్?” అంటూ మామూలు ధోరణిలో తిరిగి ప్రశ్నించింది శ్యామల.

“ఇప్పుడు ఇక్కడేం చేయలేను. నాకు భయం.”

“పిల్లవాడే అనుకున్నాను అల్లరి వాడివికూడానూ”

“వూఁ” అంటూ ఆమె చెంపల్ని మృదువుగా స్పృశించాడు.

“అదికాదు రాజూ.. ఇంటరు ఫస్టుక్లాసులో పాస్ అయ్యావు కదా.. యిప్పుడేం చేస్తావ్” ఆసక్తితో ప్రశ్నించింది.

“బి. ఏ. చదువుతాను” అన్నాడు మామూలుగా.

“బి. ఏ. నా, ఇంజనీరింగ్—” ఆమెమాటలకు అడ్డువస్తూ అన్నాడు. “ఆ ఎందుకు లేనిపోని ఆశలు. మేం ఆర్థికంగా ఆరోగ్యవంతులం కాదని నీకు తెలుసుగా.”

“పోనీ ఎం. ఏ. చదివి పి. హెచ్‌డి. చేస్తావా?”

“ఊహూ, ఏది చెప్పలేను..అసలు నేను భవిష్యత్ గురించి ఆలోచించను.. బడిపంతులుగామిగిలి పోతానేమో.. ఏమో.. నేనెప్పుడు ఆ విషయం గురించి ఆలోచించలేదు.”

“నీకేం ఆశలు ఆశయాలు లేవా?” నిరుత్సాహంగా ప్రశ్నించింది.

“అంటే”

“పెద్ద చదువులు చదవాలనీ, ఆఫీసర్ కావాలనీ, బంగళాలో వుండాలనీ, కార్లు మీద తిరగాలనీ, అందమైన భార్యని పొందాలనీ.”

“ఏయ్ శ్యామలా ఆపు నీ దండకం.. ఏమిటి నీ ధోరణి, ఈఆశలు, ఆశయాలు, పిచ్చి వూహలలో ఎస్. ఎస్. ఎల్. సి. మూడుసార్లు డింకి కొట్టావ్”

“ఇప్పుడు పాస్ అయ్యానుగా.. రేపు కాలేజీలో చేరుతాను. తరువాత మెడిసిన్ చదవాలని వుంది.”

“అమ్మాయిగారికి యింకేమి ఆశలున్నాయి” అంటూ కొంటెగా ప్రశ్నించాడు.

“రాజు నేను సీరియస్‌గా మాట్లాడుతున్నాను.. నన్ను నువ్వు ప్రేమిస్తున్నావా? లేదా?”

“సినిమాలు, నవలల సాహిత్యం నీకు బాగా వంటపట్టినట్టుంది. అవునులే మూడు సంవత్సరాలు—”

అతని మాటలు మధ్యలో త్రుంచివేస్తూ—

“రాజూ..నేను భవిష్యత్ గురించి ఎన్నో పసిడి కలలు కన్నాను.. నేను వివాహం చేసుకోబోయే వ్యక్తి అన్ని విషయాలలోను ఉన్నతుడిగా వుండాలి.”

“నేనొక సామాన్యుడనని దేవిగారు గ్రహించాలి” అతని ధోరణిలో మార్పులేదు. ఇసుకలో పిచికల గూడుకడుతున్నాడు.

“అవును సామాన్యుడవే.. బలహీనుడవే.. జీవితంపై నీకు ఆశలు తప్ప ఆశయాలు లేవు.. ఉన్న దానితో సంతృప్తిపడే మనస్తత్వం నీది. కాని ఉన్నత పథాల్ని అందుకోవాలనే ఆశ, అరుణిమ నీలో లేవు— నీవొక అసమర్థుడివి. నన్ను నువ్వు అందుకోలేవు” ఆమె కంఠం వొణికింది. రాజు నిశ్శబ్దుడైనాడు. అనాలోచితంగా అతని చేయి తగిలి పిచికల గూడు కూలిపోయింది.

“నిజంగానా శ్యామలా” అంటూ ఆమె మొహంలోని మార్పులు గమనించడానికి ప్రయత్నించి విఫలుడైనాడు. ఆమె వేరొక దిక్కుకేసి, శూన్యంలోకి చూస్తున్నది. అంతే అతను తలవంచి యిసకలో పిచ్చిగీతలు గీస్తూ కూచున్నాడు. ఎంతసేపు కూర్చున్నాడో తెలీదు. తల ఎత్తి చూసేసరికి శ్యామల అక్కడలేదు.

* * *

“నేను ఒకచోట ఉంటే ఏలాగు.. నాకు చాలా ఎంగేజిమెంట్స్ వున్నాయి” అంది స్నేహితులతో కాలేజి స్టూడెంట్స్ ఎసోసియేషన్‌కి సెక్రెటరి అయిన శ్యామల. స్నేహితులతో సరదాగా కాలక్షేపం చేస్తున్న శ్యామల పరీక్షలలో కృతర్థురాలు కాలేకపోయింది.

బి. ఏ. పూర్తి చేసిన రాజుకి సెంట్రల్ గవర్నమెంట్‌లో మంచి ఉద్యోగం వచ్చింది. శ్యామల ప్రవర్తన చాలా మారిపోయిందని గ్రహించిన రాజు ఆమె విషయంలో ఎటువంటి జోక్యం కలుగచేసుకోలేదు. అధికంగా అలంకరించుకొని నలుగురిలో అందంగా కనబడాలని ఆమె పడుతున్న యాతనను ఏవగించుకునేవాడు. ఆమె నైతికంగా చెడిపోతుందేమో అని బాధపడేవాడు. ఆమెను గురించిన దుష్ప్రచారం కూడా అతని చెవినపడింది. ఆమెను మందలించలేక మథనపడ్డాడు.

రాజు ఒకరోజున సినిమాకి వెళ్ళినప్పుడు ముందు సీటులో కూర్చున్న స్త్రీ, పురుషుల్ని చూసి విస్తుపోయాడు. జుగుప్స చెందాడు. శ్యామల భుజంపై చేయివేసి నవ్వుతూ కబుర్లు చెబుతున్నాడు మధుమూర్తి. ముప్పై ఎకరాల మాగాణి భూమికి వారసుడు మెడిసిన్ చదువుతున్న ఆమూర్తి చేతులలో మధురానుభావం పొందుతున్న శ్యామల్ని చూసి మురిసిపోలేదు రాజు. సినిమా మధ్యలో లేచి వచ్చాడు.

అమర్నాడు కాలేజి హాస్టల్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు. బి. ఎస్. సి. చదువుతోంది శ్యామల. ఆమెను కలుసుకున్నాడు. యిద్దరు తోటలో నడుస్తున్నారు. మూడు సంవత్సరాల అనంతరం యిద్దరు ముఖాముఖి కలుసుకున్న సమయం. కాని యిద్దరి మధ్య నిశ్శబ్దం. శ్యామల అంది—

“నిన్న సినిమా మధ్యలోనే వెళ్ళిపోయావేం”

“బాగుండలేదు” నిర్వికారంగా జవాబు వెలువడింది.

“ఏమిటది సినిమానా.. ముందు సీటులోని మా ప్రవర్తనా.”

“అవేంకాదు. నా మనసు”

“ఇప్పుడు నీ మనసు బాగుండదు. నాకు తెలుసు. కాని నువ్వు నన్ను పోగొట్టుకున్నావు. నేను పోలేదు. నువ్వు ఒక్కసారైనా ‘నేనున్నాను శ్యామలా నీకోసం నేనున్నాను’ అని అన్నావా? ఆ ధైర్యం చొరవ లేని అసమర్థుడివి నీవు. నీ వంటివాడ్ని పెండ్లి చేసుకొని ఏ స్త్రీ సుఖపడుతుంది” మౌనంగా కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు రాజు.

“మధుని నేను వివాహం చేసుకోదలిచాను”

“చాలా సంతోషం కాని.. నీకు మధు విషయం తెలుసుగా. అతనిది మన వూరే.. కావలసిన సంబంధం.. పవిూన్ మేనమామ కూతురుంది. వాడు నిన్ను ప్రేమించినా, మేనమామ కూతుర్ని పెండ్లి చేసుకోక తప్పదు. వాళ్ల నాన్న చండశాసనుడు.”

“ఈ విషయం చెప్పడానికేనా యిక్కడకి వచ్చావు”

“వాళ్ళది మన కులంకాదు.. ఈ వివాహం—”

“థాంక్స్.. చాల శ్రమ తీసుకుంటున్నావు.. మెయిన్‌గేటు తూర్పుదిక్కున వుంది” అంటూ రెండు అడుగులు వేసింది. ఆమెను వెంబడిస్తూ అన్నాడు.

“శ్యామలా తొందరపడకు. నాకో చిన్న వాగ్దానం చేయాలి.. నీ చిన్ననాటి స్నేహితుడ్ని నా చిరుకోరిక చెల్లించవా?”

“ఏమిటది” ఆమె మాటలో రాజసం ఉట్టిపడింది.

“నువ్వు మధుతో హద్దుమీరి ప్రవర్తించకు.. తరువాత చింతించి లాభం వుండదు.”

“సరే.. నువ్విక వెళ్ళవచ్చు”

“థాంక్స్” అంటూ వెళ్ళిపోయాడు రాజు. అతని వంకే చూస్తూ వుండిపోయింది శ్యామల.

* * *

రాజు ఆలోచనలకు అంతరాయం కలిగిస్తూ గోదావరి స్టేషన్‌లో రైలు ఆగింది. కాఫీ త్రాగి సిగరెట్ వెలిగించాడు. అప్పటికింకా తెల్లవారలేదు. అతని మనసులో లాగా బయట అంతా చీకటి. అస్తవ్యస్తంగా ఆలోచనలు అతని మస్తిష్కాన్ని ఆవరించినాయి. మధుమూర్తి చనిపోయాడు. డజన్ స్లీపింగ్ టాబ్లెట్స్‌తిని ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు. అతని చావుకు కారణం— జీవితంపై విరక్తి పుట్టిందనీ, ఈ ఆత్మహత్యకి ఎవరూ బాధ్యులుకారని వివరించి వది అతను రాసిన ఉత్తరం. యిది సత్యదూరమైన విషయమని అందరికి తెలుసు. కారణం: మధుమూర్తి ఆత్మహత్య చేసుకున్న రోజునే శ్యామల

యింట్లోంచి పారిపోయింది. ఎవరితోనో లేచిపోయిం దని పుకార్లు పుట్టాయి. తాను ప్రేమించిన పడతి మరొకరితో పరారై పోయిందని విని మధు ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడని పదిమంది పెద్దలు పంచాయితీ చేసి నిర్ణయించారు.

* * *

లాంచి బొబ్బర్లంకలో ఆగింది. బలహీనంగా బస్సెక్కి అమలాపురానికి టికెట్ తీసుకున్నాడు. శరీరకంగా సీటులో కూర్చున్నాడ కానీ మానసికంగా శ్యామల గురించే ఆలోచిస్తున్నాడు. శ్యామల పరారై పోయిందని విన్న దగ్గరనుండి రాజాలో చాలా మార్పు వచ్చింది. అతనికి వివాహంపట్ల విముఖత ఏర్పడింది. మధు ఆత్మహత్యకి చాలా బలమైన కారణం వుండితీరాలి అనుకున్నాడు. "చంచల స్వభావురాలైన ఆమె చెరలో వున్నవాడు రాజా. చెరసాలలోనే చిన్నాభిన్నమై పోయినవాడు మధు మూర్తి" అని అనుకునేవాడు.

శ్యామల్ని మరచిపోవాలని ప్రయత్నించేవాడు. అతని ప్రయత్నాలకు అడ్డువచ్చేవి ఆమె రాసే ఉత్తరాలు. వాటిని చింపేసేవాడు. కాల్చేవాడు. యాదృచ్ఛికంగా రెండు మూడుసార్లు శ్యామల అతనికంట పడింది. అతనితో మాట్లాడాలని అభిల షించింది. కాని అందుకు అవకాశం యివ్వలేదు రాజా. ఆమెపట్ల అతనికి అదోరకమైన పగ, జుగుప్స, ద్వేషం ఏర్పడినాయి. ఆమె నింక చూడకూడదను కున్నాడు. కాని చూడవలసి వచ్చింది. అతని హృద యంలో ఏదో తెలియని బాధ ఆవరించింది.

* * *

ఆ యింటి ముందు ఆగాడు రాజా. శ్యామల ఉంటున్నది ఈ యింట్లోనా? అవునులే ఆమె చేసే అవినీతి పనులను దాచడానికి ఈ చీకటి గొంది లోని యిల్లే బాగా పనికివస్తుంది అని అనుకుంటూ తడుముకుంటూ కాంపౌండువాల్ గేటుతీసి లోపలికి వచ్చాడు. యిల్లు బాగా కనబడడం లేదు. ఒక గదిలో వెలుగుతున్న కొవ్వొత్తి కనబడుతోంది.

అగ్గిపుల్ల వెలిగించాడు. వరండాలో లుంగీ, బనీను ధరించిన వ్యక్తి కాలుతున్న అగ్గిపుల్లలా రాజా కళ్ళల్లో మెదిలాడు. చేయి చురుక్కుమంది.

"ఎవరండీ—" ఆ అగంతుకుడి ప్రశ్న.

"రాఘవయ్యగారి యిల్లు ఇదేనాండీ—"

"అవును. వారు కుటుంబ సహితంగా పెండ్లికి వెళ్ళారు."

"నేను వారికోసం రాలేదు— వారింట్లో అద్దె కుంటున్న శ్యామలాదేవిగార్ని చూడడానికి వచ్చాను."

"మీపేరు రాజాగారా?"

"అవును" అంతలో దీపాలు వెలిగాయి.

"మీరు వచ్చారు దీపాలు వెలిగాయి. శ్యామల చెప్పింది నిజం." అన్నాడా వ్యక్తి తిరిగి.

"మీరెవరో తెలుసుకోవచ్చా"

"నేను, శ్యామలా ఒకే ఆఫీసులో పనిచేస్తు న్నాము. నన్ను ఆమె అన్నయ్యా అని పిలుస్తుంది."

రాజా ఆ వ్యక్తిని పరికించి చూశాడు. బాగా వయసు ముదిరినవాడిలా కనబడుతున్నాడు. జీవి తంలో ఏదో పోగొట్టుకున్నట్టు బాధ అతని కళ్ళల్లో కనబడుతోంది!

అంతలోనే కుర్చీ వరండాలోవేసి "కూర్చో" మన్నాడా వ్యక్తి!

"ఫరవాలేదు నేనిప్పుడు శ్యామల్ని చూడాలి."

"ముందీ ఉత్తరాలు చదవండి మీరిక్కడికి వచ్చినా రాకపోయినా మీకీ ఉత్తరాలివ్వమని శ్యామల చెప్పింది." అంటూ రెండు ఉత్తరాలు యిచ్చాడు.

ఆతృతతో అందుకొని మౌనంగా చదివాడు రాజా.

డియర్ శ్యామలా,

మన భావిజీవితం గురించి ఎన్నో తీపి కలలు కన్నాం. మనం ఎన్నో అనుకున్నాం. నేను పుట్టక మునుపే నాగురించి ఎన్నో అనుకున్నారుట మా అమ్మా నాన్నా. అప్పుడే పెండ్లి సంబంధం నిర్ణ యించారుట! ఈ దేశంలోనే ఇలా జరుగుతుంది అనుకుంటాను. చిన్నప్పుడు వాళ్ళు అనుకుం టుంటే నవ్వి వూరుకున్నాను. యిప్పుడు మన వ్యవహారం వాళ్ళకి తెలిసింది! నాన్న మందలించాడు. అమ్మ బ్రతిమాలింది! మావయ్య మానిపైనాడు. అత్తయ్య అన్యాయంగా మాట్లాడింది. మావ కూతురు కన్నీరు కార్చింది. మనకులంకాదు. ఇదే మంత ఆరోగ్యకరమైన ప్రవర్తన కాదన్నారు పెద్ద మనుష్యులు. అందరిని విడిచి నీ దగ్గరకు వద్దామని నీ చల్లని ఒడిలో నిద్రపోవాలనీ, ఈ కలుషిత ప్రపం చాన్ని మరిచి పోదామనుకున్నాను— కానీ, మానాన్న కీళ్ళ జబ్బుతో బాధపడుతోకూడా, ప్రతీ కానీని ప్రోగుచేసి 'ఖర్చు' అనే పదాన్ని దూరం చేసుకుని తన వారసులకోసం శ్రమించేనాన్న అన్నాడు కదా: 'ఒరేయ్ అబ్బీ నువ్వీగుమ్మందాటి బయటకు వెళ్లే వంటే చాలు నాచేతులో స్లీపింగ్ టాబ్లెట్స్ సీసావుంది— అది నాకడుపులో వుంటుంది!" అంతే నేనక్కడే ఆగిపోయాను: "మమ్మల్ని అన్యా యము చేయకుబాబు. నీకోసం ఎన్ని వ్రతాలు చేశాను. పూజలు చేశాను. పది నెలలు మోసి కన్నాను, ఇప్పుడు మా కళ్ళల్లో నలుసులా మిగిలి పోకు బాబూ— అంది అమ్మ, నేనొక్క క్షణం ఆలో చించాను. మనసా, వాచా, నిన్నే వాంఛిస్తున్నాను. నేనిప్పుడు శారీరకంగా మరింకెవరికి అంకితమై పోవడం యిష్టంలేదు. అందుకని ఈ శరీరాన్నే దూరం చేసుకోదలిచాను. నేనిక వుండను! నీ కిష్ట మైన వ్యక్తిని వివాహం చేసుకో— ఆ వ్యక్తి పేరు రాజా. నాకు తెలుసు. అతను అన్ని విషయాల్లో కూడా రాజే— యిక వుంటాను... ఇట్లునీ మధు.

పి. యస్. నా మరణంతోనైనా మా అమ్మా నాన్నలాంటి వాళ్ళు కళ్ళు తెరుస్తారు. ఇకవుంటాను శ్యామలా."

రెండో ఉత్తరం చదివాడు.

డియర్ రాజా,

నువ్వు అన్నివిధాలా రాజువే. ఈ విషయాన్ని చాలా ఆలస్యంగా గుర్తించాను. మధు రాసిన ఉత్త రము అందగానే నా మనస్సు వికలమైపోయింది. పిచ్చెక్కినట్టయింది. ఎవరితోను మాట్లాడడ లేక పోయాను, కనీసం ఎవరి మొహాల్లోకి కూడా చూడ లేక పోయాను. ఆశలతో జీవించే వారికి నిరాశా, నిస్పృహలు సదా లభిస్తాయనుకుంటాను. నేను మీయింటికి వచ్చాను. అప్పుడు నువ్వు కోపంతో వున్నావని చెప్పారు. అసలు నువ్వు కోపంతోనే వున్నావో లేక యింట్లోనే వుండి అలా చెప్పించావో తెలీదు. ఏదిఏమైనా నేనంటే నీకు అసహ్యమేర్ప డింది. నీకేకాదు చాలా మందికి. యింటికి వెళ్ళలేక పోయాను. ఆత్మహత్య చేసుకోలేక పోయాను. కష్టపడి ఉద్యోగం సంపాదించుకున్నాను. ఒంటరి అయిన స్త్రీ అంటే ఈ సంఘానికి ఎంత లోకువో కాని నేను పతనమైపోలేదు. రాజా నామాట నమ్ము. నేను మానసికంగా పతిత నయ్యాను కాని శారీరకంగా కాదు. అనేక విషయాలు, నీతోచెప్పాలని ఉబలాట పడ్డాను. ఉత్తరాలు రాశాను. మాట్లాడ డానికి వచ్చాను. కాని ఫలితం శూన్యం. శూన్యమై పోతున్న నా హృదయాన్ని చిక్క బట్టుకొని నీ కోసం నిరీక్షించాను. నేనిప్పుడు చావు బ్రతుకుల మధ్య వున్నాను. ఒక్కసారి మాత్రం రా... శ్యామలా నిన్ని ప్రపంచం, విధి, కర్మ, వగైరా పదాలు అన్యా యము చేసినా, నేనున్నాను.. నీబాధలు, కష్టాలు విని సానుభూతితో రెండు కన్నీటి చుక్కలు కార్చ డానికి నేనున్నానని అను చాలు హాయిగా సంతృప్తిగా కళ్ళు మూస్తాను...."

"ఇక చదవలేక" శ్యామలా.... శ్యామలా— నేను వచ్చాను... నీకోసం వచ్చాను." అన్నాడు రాజా బిగ్గరగా. ఎదురుగా నించున్న ఆ వ్యక్తి రోదిస్తు న్నాడు.

"మాష్టారూ... చెప్పండి... శ్యామ లెక్కడ వుందో చెప్పండి ప్లీజ్." ప్రాధేయపూర్వకంగా అడిగాడు రాజా. ఆ వ్యక్తి చేతులు పట్టుకొని సజల నేత్రాలతో ప్రశ్నించాడు. రెండు కన్నీటి చుక్కలు ఆ వ్యక్తి చేతులపై పడ్డాయి. ఒణికిపోతున్న పెద వులతో అన్నాడ :

"మీరు కన్నీరు కార్చడానికి ఆమె యికలేదు. ఈ రోజు ఉదయమే ఆ అనాఘ్రాణిత కుసుమం ఆకాశంలో లీనమైపోయింది!"

. . . ఆ డైరీలో యిలా రాసుకున్నాడు: నేను, శ్యామలా, కలిసి పెరిగాం. ప్రేమించుకున్నాం. ఏవేవో పిచ్చి ఆశలతో తన జీవితాన్ని పాడుచేసు కుంది శ్యామల. ఆమెను చందరించి 'నీకోసమే నేను ఉన్నాన'ని దగ్గరకు తీసుకోలేకపోయాను. అన మర్థుడిలా, అందరిలా ఆమెను అనాదరించాను. ఆమె దగ్గరకు వచ్చినా దూరం చేసుకున్నాను. కాని మనసులో ఆమెపట్ల మక్కువ మాసిపోలేదు. నా హృదయంలో ఆమె ప్రేమ చెరిగిపోలేదు.

అందుకే వెళ్ళాను. శ్యామల్ని చూడాలని, నాప్రేమను పంచి యివ్వాలనీ— కాని నేను వెళ్ళేసరికి ఆమె లేదు. అప్పటికే ఆలస్యమయింది. ఇక నేనుండలేను. ఏమని రాయగలను— శ్యామలా నీకోసం నేనున్నాను కాని నువ్వు లేవు.... నువ్వు లేవు శ్యామలా.. నేనున్నాను..... నువ్వు లేవు శ్యామలా—